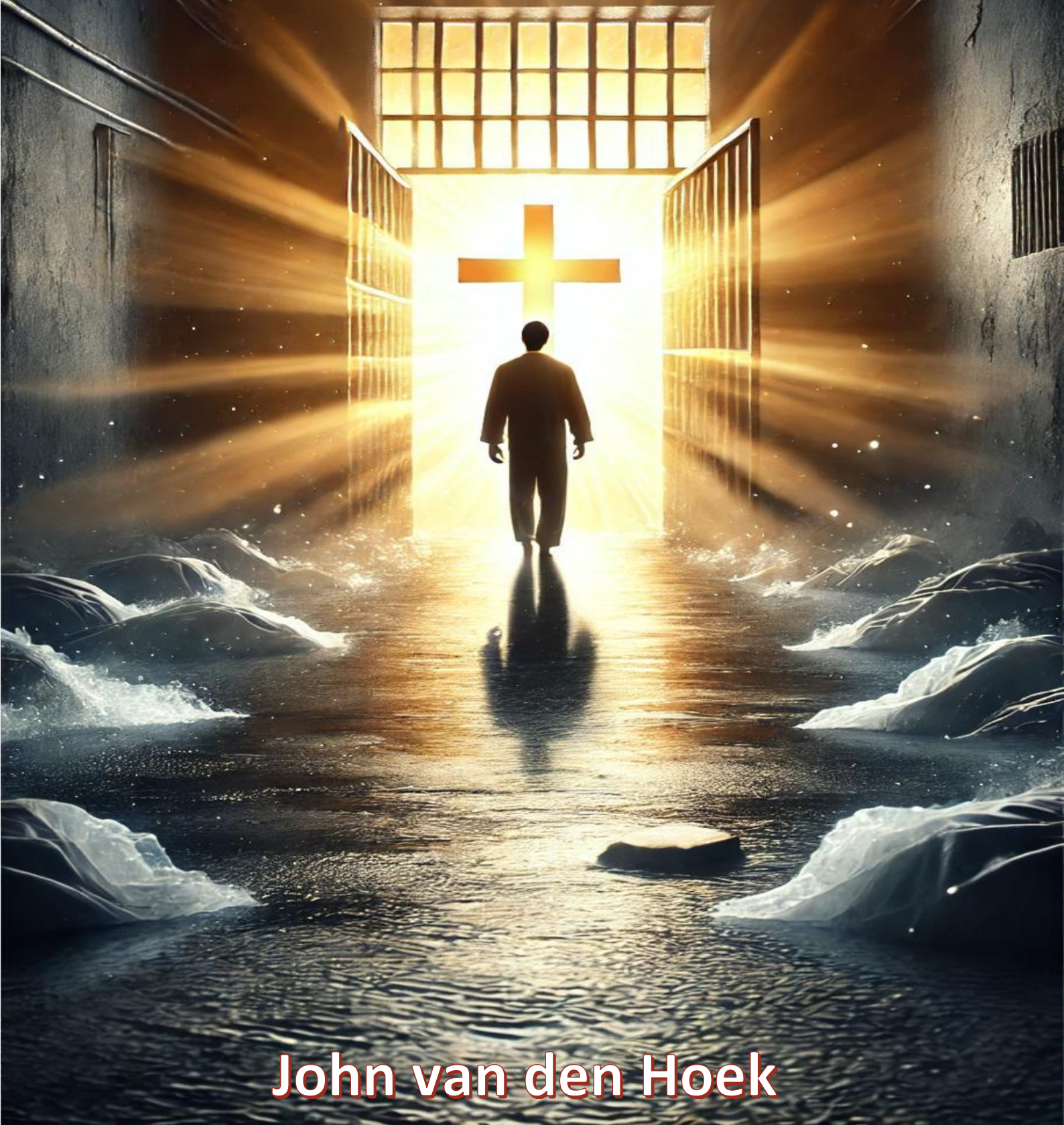

VAN GEVANGENIS NAAR GENADE

Een waargebeurd verhaal van redding, transformatie en Gods genade

John van den Hoek

VOORWOORD

"Dit boek is geboren uit mijn eigen reis van gebrokenheid naar herstel. Het is mijn getuigenis van Gods genade en kracht om levens te veranderen. Mijn gebed is dat het jou zal inspireren, bemoedigen en laten zien dat er altijd hoop is—hoe diep de duisternis ook lijkt. Moge dit verhaal je raken en je dichter bij de waarheid brengen die werkelijk vrijmaakt."

Alle Bijbelcitaten in dit boek zijn afkomstig uit de Herziene Statenvertaling (2010), tenzij anders aangegeven.

John van den Hoek

Van Gevangenis naar Genade
info@life-church-aruba.org
www.life-church-aruba.org

INHOUDSOPGAVE

Hoofdstuk 1 — Het Begin	1
Overdenking — Gods Woord in Jouw Leven.....	4
Hoofdstuk 2 — Loskomen Van Diepe Patronen	6
Overdenking — Doorbreken van Oude Keten.....	9
Hoofdstuk 3 — De Oproep Van Jezus.....	11
Overdenking — De Gevangenis van de Wereld.....	14
Hoofdstuk 4 — Eenzaamheid, Verdriet en Afwijzing.....	17
Overdenking — Loskomen van Pijn en Verdriet	20
Hoofdstuk 5 — Het Besluit om Jezus te Volgen	22
Overdenking — Een Nieuw Begin: Hoop in Christus.....	25
Hoofdstuk 6 — De Roeping en Het Vertrouwen op Jezus	27
Overdenking — Licht in de Duisternis.....	31
Hoofdstuk 7 — Van Aruba naar de Wereld.....	34
Overdenking — Kleine Stappen, Grote Beloften	38
Hoofdstuk 8 — Het Grote Wonder.....	41
Overdenking — God Wil Jou Gebruiken	45
Nawoord — Het Einde is Nog Maar Het Begin	47
Help Mee om Dit Verhaal Verder te Verspreiden	48

HOOFDSTUK 1 — HET BEGIN

Het eerste wat ik me herinner, is het bloed op de muur. Ik was klein, te klein om alles te begrijpen, maar oud genoeg om te weten dat dit niet normaal was. De geur van angst hing in de lucht. Mijn moeder hilde, haar stem trillend van pijn en wanhoop. Ik drukte mezelf tegen de koude vloer, mijn hart bonsde in mijn borst. Ik wist niet wat ik moest doen, behalve wachten tot het voorbij was.

Op dat moment, als klein jongetje, besloot ik dat ik nooit zwak zou zijn. Nooit meer machteloos. Als niemand me zou beschermen, dan zou ik mezelf beschermen. Dit moment werd de eerste steen in de muur die ik om mijn hart heen zou bouwen. Een muur die me jarenlang gevangen zou houden. Het was een moment van beslissing, maar ook van hulpeloosheid, niet volledig begrijpend wat de gevolgen zouden zijn.

Ik groeide op in een omgeving die verre van 'normaal' was. Ik werd grootgebracht in een sfeer die zwaar was van angst, waar de woede van mijn vader altijd aanwezig was. Het geluid van dichte deuren, de schreeuwende ruzies, de gebroken beloftes... dat was mijn werkelijkheid. Ik leerde al op jonge leeftijd dat stilte vaak betekende dat er iets slechts ging gebeuren, en dan kroop ik weg. Soms voelde het alsof de wereld te groot voor mij was om te begrijpen. Maar ik kon altijd de woede horen, het verdriet in de ogen van mijn moeder zien, en de druk van alles voelen.

Tegelijkertijd begon ik iemand te worden die ik niet herkende. Ik was niet alleen bang, ik was boos. Boos op de wereld, boos op mijn vader, boos op mijn eigen zwakte. En die boosheid, in plaats van een gezonde uitlaatklep te vinden, werd naar binnen gekeerd. Het

stapelde zich op, beetje bij beetje, en ik hield het vast. Het voedde me. Het gaf me een doel, een motivatie om mezelf te beschermen, om nooit iemand te laten zien hoe zwak ik me echt voelde. En in mijn gedachten was de enige manier om dat te doen, vechten. Vechten werd mijn identiteit. Mijn manier om te bewijzen dat ik sterk was, zelfs als dat betekende anderen pijn te doen of zelf pijn te krijgen.

Toen ik zes jaar oud was, herinner ik me dat ik voor het eerst in een kerk zat. De volwassenen om me heen hieven hun handen op, hun gezichten vol vrede, en ik begreep het niet. Ik wist niet wat ze deden, maar ik voelde iets anders in de lucht. Er was iets in hun ogen, iets wat ontbrak in mijn leven. Op dat moment kwam er een stille gedachte in mijn hoofd, iets wat ik niet kon verklaren: *"Als ik groot ben, wil ik Jezus volgen."* Het voelde als een verre droom, een voorbijgaande gedachte die ik snel terzijde schoof.

De jaren gingen voorbij, en ik werd een vechter. Niet zomaar een vechter, maar iemand die leerde dat fysieke kracht het enige was dat ertoe deed. Als ik sterk genoeg was, als ik hard genoeg zou vechten, zou niemand me kunnen pijn doen. Niemand zou me klein kunnen maken. Ik zou mijn trots nooit laten afpakken, en mijn vuisten waren het enige dat me kon beschermen.

Op mijn twaalfde was vechten niet alleen iets dat ik deed uit noodzaak, het werd mijn levensstijl. Ik verdedigde mezelf niet alleen; ik zocht confrontatie. Het gaf me een gevoel van controle, het idee dat ik niet zwak was, dat ik geen slachtoffer van mijn omstandigheden was. Hoe meer ik vocht, hoe onoverwinnelijker ik me voelde. Maar de waarheid was dat met elke vechtpartij, elke overwinning, de leegte binnenin me alleen maar groter werd.

Op mijn dertiende vond ik een nieuwe ontsnapping: drugs. Het begon met iets kleins, iets wat mijn vrienden me aanboden. Een joint. Niets groots, gewoon iets om de zenuwen te kalmeren. Maar zodra ik het probeerde, was er geen weg meer terug. Drugs werden mijn manier van ontsnappen aan de pijn. Het ging niet alleen om high worden; het ging om ontsnappen. Ontsnappen aan de chaos thuis, aan de woede binnenin mij, aan het overweldigende gevoel dat ik niet goed genoeg was, dat ik niet hoorde. Drugs zorgden ervoor dat ik vergat, al was het maar voor even, dat ik een gebroken persoon was.

Op mijn zestiende gebruikte ik cocaïne. De roes was sterker, de ontsnapping dieper. Maar elke keer dat ik gebruikte, kwam de leegte weer terug. Ik zat gevangen in een cyclus van zelfdestructie, steeds denkend dat de volgende roes me beter zou laten voelen, maar dat gebeurde nooit. Geen hoeveelheid drugs kon de leegte in mij vullen. En naarmate de jaren verstreken, raakte ik verder verwijderd van het kind dat ooit droomde Jezus te volgen.

OVERDENKING — GODS WOORD IN JOUW LEVEN

Het maakt niet uit waar je vandaan komt of wat je hebt meegemaakt—misschien heb je soortgelijke ervaringen als ik gehad, met angsten en pijnen in de beginfase van je leven.

Toch herinnert God ons eraan dat angst niet van Hem komt. Hij heeft ons geen geest van vreesachtigheid gegeven, maar juist iets veel groters: kracht, liefde en zelfbeheersing. God wil dat je leeft vanuit kracht en vertrouwen, niet vanuit angst. Wat er ook op je pad komt, je hoeft het niet alleen te dragen, want Hij heeft jou bekrachtigd met Zijn Geest:

**"Want God heeft ons niet gegeven een geest van vreesachtigheid,
maar van kracht en liefde en bezonnenheid."**

(2 Timotheüs 1:7)

Het leven kent verschillende fases, en misschien voel je je nu gebroken of herken je bepaalde worstelingen. Juist als je je gebroken voelt, wil God dichtbij zijn. Hij is niet afwezig in je pijn, maar komt met troost en herstel:

"Hij geneest de gebrokenen van hart en verbindt hen in hun leed."

(Psalm 147:3)

Denk ook aan anderen in je omgeving die door moeilijke tijden gaan. Overweeg voor wie je kunt bidden en hoe je een bron van steun kunt zijn. We zijn niet geroepen om het leven

alleen te dragen. God moedigt ons aan om elkaar te steunen en met liefde de lasten van anderen te verlichten:

"Draag elkaars lasten, en vervul zo de wet van Christus."

(Galaten 6:2)

Onthoud dat het nooit te laat is om opnieuw te beginnen of je leven anders in te richten. Ook als je denkt dat je tekort bent geschoten of opnieuw bent gevallen, is Gods trouw nog steeds nieuw. Elke ochtend is een kans om Zijn genade opnieuw te ontvangen:

"Het is de goedertierenheid van de HEERE dat wij niet omgekomen zijn, dat Zijn barmhartigheden geen einde hebben. Ze zijn nieuw elke morgen; groot is Uw trouw!"

(Klaagliederen 3:22-23)

Je hoeft het niet allemaal zelf te begrijpen of onder controle te houden. Wanneer je leert vertrouwen op God, zal Hij je de weg wijzen, zelfs in moeilijke seizoenen:

"Vertrouw op de HEERE met heel je hart, en steun op uw eigen inzicht niet.

**Ken Hem in al je wegen,
dan zal Hij je paden rechtmaken."**

(Spreuken 3:5-6)

Laat deze woorden je aanmoedigen om moed te vatten, zowel voor jezelf als voor anderen, en te vertrouwen op Gods vermogen om te herstellen en te vernieuwen.

HOOFDSTUK 2 — LOSKOMEN VAN DIEPE PATRONEN

Geweld werd mijn taal. Het was de enige manier die ik kende om te overleven. In een wereld waarin niemand mij beschermde, moest ik het zelf doen. Op school, op straat, overal zocht ik confrontaties. Het gaf me een doel, een manier om te overleven, om de angst voor alles wat er buiten gebeurde, te onderdrukken.

Op mijn twaalfde was vechten niet alleen iets wat ik deed wanneer het nodig was, het was een levensstijl geworden. Ik deed niet alleen dingen om mezelf te verdedigen, maar zocht zelf de confrontatie. Als ik iemand zag die me een bedreiging leek, was het voor mij vanzelfsprekend om te reageren, om ervoor te zorgen dat niemand dacht dat ik bang was. Ik had geleerd dat de enige manier om te overleven was door de sterkste te zijn, door geen zwakte te tonen. De adrenaline was mijn vriend, de adrenaline was de enige manier om de angst te verdrijven die altijd aanwezig was.

De eerste keer dat ik echt gevochten had, was op straat. Ik had geen idee dat dit een bepalend moment zou worden in mijn leven. Het begon met een woordenwisseling, maar toen het uit de hand liep, voelde ik de drang om te vechten. Het was of ik er alles of niets van maakte. De jongens die me vroeger klein vonden, zouden nu zien dat ik een kracht was om rekening mee te houden. En toen ik die jongen op de grond zag liggen, voelde ik niets. Geen schaamte, geen berouw. Alleen maar trots. Het voelde goed. Het voelde als overwinning, als kracht die ik eerder nooit had gehad. Het voelde als de ultieme bevestiging van mijn identiteit: ik was niet zwak, ik was iemand om rekening mee te houden.

Maar dat was de eerste stap naar het pad van geweld. Vechten was niet alleen een manier om te overleven, het werd mijn manier van leven. Elke confrontatie die ik aanging, gaf me de bevestiging die ik nodig had. Het maakte me sterker. Of zo dacht ik. In werkelijkheid maakte het me meer en meer afhankelijk van geweld. Het was de enige manier waarop ik mezelf begreep, de enige manier waarop ik het gevoel had dat ik iets onder controle had. Maar, net als met elke verslaving, was er altijd een leegte die het geweld niet kon vullen.

Zoals ik al eerder zei, op mijn dertiende begon ik met softdrugs. Het leek onschuldig, maar het voelde als de uitweg die ik zocht. Het was een ontsnapping aan alles wat me achtervolgde. Ik was de zoon van een gewelddadige vader en voelde me altijd op mijn hoede, altijd op zoek naar de volgende strijd, de volgende overwinning.

Maar die nacht veranderde alles. Ik voelde me ontspannen, voor het eerst in jaren vrij. Alcohol en drugs gaven me wat ik nodig had. Ze lieten me even niet denken aan mijn verleden, aan de pijn van mijn jeugd. Het maakte me tijdelijk 'heel'.

Die vrijheid bleek schijn. Elke keer dat ik gebruikte, kwam de leegte weer terug. En het werd steeds dieper, als een bodemloze put die ik probeerde te vullen met roes, maar het was nooit genoeg. Cocaïne, dat was de verslaving die me later vastgreep. Het was niet alleen een ontsnapping aan de pijn, maar ook een manier om die pijn te verdringen, de boosheid en frustratie te verbergen. Maar telkens als ik weer nuchter werd, voelde ik me nog leger. Het was een vicieuze cirkel, een strijd die ik niet kon winnen.

De verleiding om te ontsnappen aan de realiteit was te sterk. Het gaf me het gevoel dat ik niet volledig afhankelijk was van de wereld om me heen, dat ik tenminste ergens de controle had. In feite was ik verder van huis dan ooit. De verslaving kreeg grip op me en elke dag leek ik verder weg te drijven van de jongen die ooit in de kerk zat en dacht dat hij Jezus wilde volgen.

De innerlijke strijd was zwaar. De ene dag had ik het gevoel dat ik het onder controle had, de volgende dag weer niet. Ik wist dat ik geen toekomst had in deze wereld, maar het voelde alsof ik vast zat. Het voelde alsof ik niet meer terug kon naar de jongen die ooit hoop had. Ik was nu de man die alleen maar verloor. Geweld was mijn enige vriend, drugs mijn enige afleiding, maar niets van dit alles gaf me de vervulling die ik zocht. Integendeel, het maakte alles alleen maar erger. Elke keer als ik mezelf in deze wereld verloor, werd de leegte groter en groter, totdat ik helemaal vast zat.

OVERDENKING — DOORBREKEN VAN OUDE KETEN

Patronen kunnen zo diep in ons leven geworteld zijn. Ze worden gevormd door onze jeugd, ingegoten door ervaringen, soms door pijn, soms door afwijzing. Ze verweven zich in ons denken, in onze reacties, in de manier waarop we naar onszelf en de wereld kijken. En vaak zitten we eraan vast zonder dat we het zelf doorhebben.

Ik weet niet waar jij doorheen gaat. Ik weet niet wie je bent op het moment dat je dit leest. Ik weet niet welke maskers jij hebt moeten opzetten, welke lasten jij draagt, of welke wonden je met je meedraagt. Maar wat ik wél weet, is dit: het is niet Gods bedoeling dat je gevangen blijft. Misschien voel je je nu gebroken, met wonden die diep gaan. God laat je niet in die gebrokenheid achter, maar belooft genezing en herstel:

"Hij geneest de gebrokenen van hart en verbindt hen in hun leed."

(Psalm 147:3)

Gods plan voor jouw leven is niet gebondenheid, niet pijn, niet een herhaling van het verleden. Gods plan is vrijheid.

De Bijbel laat ons zien dat Jezus naar deze aarde kwam met een doel: om ons vrij te maken. Niet alleen van onze zonden, maar ook van de patronen die ons vasthouden. Jezus kwam niet alleen om zonden te vergeven, maar ook om de ketens te verbreken die je vasthouden. Zijn vrijheid is écht en volledig:

"Als dan de Zoon u vrijgemaakt heeft, zult u werkelijk vrij zijn."

(Johannes 8:36)

Misschien heb je jarenlang geloofd dat het niet anders kan. Misschien hoor je een stem die zegt: *"Zo ben ik nu eenmaal."* Maar dat is een leugen. God heeft je niet gemaakt om gevangen te leven. Hij heeft je gemaakt om vrij te zijn.

Vrijheid is mogelijk. Jij kunt loskomen van patronen die je tegenhouden. Je hoeft niet te blijven vastzitten in de pijn van het verleden. Je hoeft niet langer gebonden te zijn aan verslaving, angst of afwijzing. Jezus heeft de prijs betaald voor jouw vrijheid.

Ik hoop dat dit je helpt om te zien dat er een uitweg is. God heeft een plan voor jou. De vraag is: wil jij dat ook?

HOOFDSTUK 3 — DE OPROEP VAN JEZUS

De gevangenis was een wereld op zich. Het was een wereld van constante strijd, niet alleen om mijn fysieke veiligheid te waarborgen, maar ook om de controle over mijn geest en ziel te behouden. Iedere dag moest ik vechten voor mijn plek, maar ik voelde dat deze strijd me langzaam kapotmaakte. Wanneer ik mijn ogen sloot, voelde ik de boosheid en de haat zich opstapelen. De muren van de gevangenis waren niet alleen fysiek, maar ook mentaal. Er was geen ontsnapping. Alleen de keuze om te overleven.

En toch was het niet alleen de strijd van de vechtpartijen en het geweld. Er waren de uren van stilte, de momenten waarin ik dankbaar was voor de rust, maar ook de momenten waarin ik me eenzaam voelde, ondanks de aanwezigheid van honderden andere gevangenen. De stilte van die nachten was vaak harder dan het lawaai van de gevechten. Het was in die stilte dat de herinneringen aan mijn verleden en mijn fouten naar boven kwamen. De momenten dat ik met mijn stiefvader vocht, dat ik mijn moeder zag huilen, dat ik zelf huilde van wanhoop – alles kwam terug. In die stilte was er geen ontsnapping, geen plek waar ik me kon verstoppen. Het was altijd aanwezig, dat gevoel van niet weten wie ik werkelijk was.

Het mes dat ik had gemaakt, gaf me de schijn van controle, maar het bracht me geen innerlijke vrede. Het was het enige wat ik had om mezelf te beschermen, maar waartegen beschermde het me werkelijk? Was het de angst voor anderen, of mijn eigen angst voor mezelf? Elke nacht als ik het mes vasthield, voelde ik me sterker, maar elke dag, elke beslissing die ik nam om mijn macht te behouden, maakte me zwakker van binnen. Ik was gevangen in de illusie van kracht.

Op een dag kwam ik een oude vriend tegen, een man die ik van buiten de gevangenis kende. Hij zat ook vast. Toen ik hem zag, dacht ik dat we misschien samen een plan konden bedenken om beter te overleven. Maar hij was veranderd. Niet fysiek, maar in zijn hart. Hij was rustig, ingetogen. We praatten een tijdje, maar zijn woorden drongen niet tot me door. Ik was te ver verwijderd van wat hij had. Hij sprak over verandering, over hoe hij zijn leven aan God had gegeven. Ik kon het niet begrijpen. Hoe kon ik geloven in iets als dat, terwijl ik zelf vastzat in de gevangenis van mijn eigen gedachten?

Maar wat me vooral raakte, was zijn rust. Hij had iets wat ik niet had – vrede.

Die dag begon ik te twijfelen aan alles wat ik had opgebouwd in de gevangenis. De controle, het geweld, het mes – alles leek zinloos. Ik begon te begrijpen dat ik mijn hele leven had gewijd aan overleven, maar ik had nooit echt geleefd. Het voelde alsof ik mezelf had opgesloten, niet alleen in de gevangenis, maar in mijn eigen keuzes. Ik had zoveel mensen pijn gedaan, ik had zoveel deuren dichtgeslagen, maar wat had ik bereikt? In de stilte van mijn cel beseftte ik dat het niet de kracht was die me zou redden, maar iets heel anders.

Ik begreep eindelijk dat de pijn die ik voelde niet alleen kwam door de gevangenis, maar door alles wat ik had meegemaakt en nooit had losgelaten. De haat, de boosheid, de verslavingen – ze hadden me jarenlang vastgehouden. Maar nu voelde ik, zelfs in die benauwde cel, dat er iets begon te veranderen. De gedachte dat er meer was, dat er vergeving was, dat ik niet gedoemd was om altijd te vechten, begon langzaam door te dringen. Misschien was het moment gekomen om alles los te laten, om niet langer gevangen te zijn in de cyclus van geweld.

In diezelfde periode, toen ik steeds meer begon te begrijpen, werd ik benaderd door een andere gevangene. Deze man was niet groot, niet fysiek indrukwekkend, maar er was iets in zijn ogen dat me intrigeerde. Hij vroeg me of ik geïnteresseerd was in de ‘business’ van het smokkelen. Drugs waren altijd een manier om geld te verdienen, maar dit was iets nieuws. Hij vertelde me over een manier om binnen de gevangenismuren grotere hoeveelheden te krijgen.

Maar voor het eerst voelde ik geen drang om ermee in te stemmen. In plaats daarvan voelde ik angst – niet voor de gevangenis, maar voor mijn eigen verlangen naar controle. Wat was ik van plan te doen? Zou ik de cirkel blijven volgen? Of zou ik de moed vinden om het te stoppen?

Deze beslissing, het moment van keuze, bracht me in conflict. De kracht die ik dacht te hebben, stond op het punt te vervagen. Was ik bereid mijn leven anders te leiden? Had ik echt de kracht om mijn oude zelf achter te laten? Dit was de strijd die ik moest aangaan, niet met een ander, maar met mezelf.

OVERDENKING — DE GEVANGENIS VAN DE WERELD

De gevangenis. Misschien roept dit woord veel vragen bij je op. Maar als we eerlijk zijn, is de wereld op zichzelf een soort gevangenis. Een gevangenis van macht, geld, status, de drang om beter te zijn dan de ander, corruptie, en de zoektocht naar wereldse verlangens. We zitten allemaal vast in deze ketenen, vast in een waarheid die we moeten loslaten. We worden gevangen door wat de wereld als belangrijk beschouwt, maar dit is niet de waarheid die God voor ons heeft. Misschien heb je geprobeerd je weg te vinden in een wereld vol druk, prestatiedrang of verlangen naar erkenning. Maar Gods wijsheid wijst een andere weg, een pad van waarheid, bescherming en inzicht:

"Want de HEERE geeft wijsheid,

uit Zijn mond komen kennis en inzicht.

Hij bewaart voor de oprechten de werkelijke wijsheid,

Hij is een schild voor wie in oprechtheid hun weg gaan."

(Spreuken 2:6-7)

God heeft een groter plan voor onze levens. Hij wil Zijn licht doen schijnen in deze duistere wereld, door jou en mij. In plaats van vast te zitten in de wereldse gevangenschap, roept God ons uit om Zijn waarheid en licht te delen met anderen.

Stel je voor: wat als jij degene bent, dat ene fakkeltje, die ene kaars die iemand uit de duisternis kan halen? Wat als jij de enige in jouw omgeving bent die dat licht kan schijnen naar iemand die in de duisternis leeft? Misschien in je familie, je werk, je vriendenkring... jij zou wel eens de enige kunnen zijn die het verschil maakt. Jij bent geroepen om een zichtbaar

licht te zijn in deze wereld, een baken van hoop en waarheid voor wie in duisternis leven.

God plaatst jou niet zomaar ergens; Hij wil dat jouw leven zichtbaar Zijn liefde weerspiegelt:

"U bent het licht van de wereld.

Een stad die boven op een berg ligt, kan niet verborgen zijn."

(Mattheüs 5:14)

Jij hebt het licht van Jezus in je. Dit licht is sterker dan de duisternis om je heen. Jij kunt een verschil maken. Zelfs als de wereld vol is van duisternis, kan jouw leven dat ene punt van licht zijn waar iemand naar toe kan kijken en de weg naar Jezus kan vinden. Als Gods licht in jou leeft, mag dat licht ook door jou heen zichtbaar worden. Het is een licht dat niet alleen duisternis verdrijft, maar ook laat zien wie God werkelijk is:

"En dit is de boodschap die wij van Hem gehoord hebben en aan u verkondigen:

dat God licht is en in Hem is in het geheel geen duisternis."

(1 Johannes 1:5)

Jij kunt het licht zijn dat mensen helpt om de weg te vinden naar de waarheid van God. Je hoeft niet perfect te zijn, maar je kunt een voorbeeld zijn van de liefde en genade die je zelf van God hebt ontvangen.

God roept ons niet alleen om Zijn licht te ontvangen, maar ook om het door te geven. Wat als jij de enige bent in jouw familie die het licht kan brengen? Wat als jij de persoon bent die anderen kan laten zien wat het betekent om in Gods vrijheid en waarheid te leven? Het is geen kleine taak, maar het is de roeping die God voor jou heeft. Als Gods licht in jou

zichtbaar wordt, mag het een uitnodiging zijn voor anderen om ook op zoek te gaan naar Hem. Door jouw leven heen kunnen mensen iets van Gods liefde, waarheid en goedheid ontdekken:

**"Laat uw licht zo schijnen voor de mensen,
dat zij uw goede werken zien en uw Vader,
Die in de hemelen is, verheerlijken."**

(Mattheüs 5:16)

De wereld heeft jouw licht nodig. De mensen om je heen hebben het nodig. Ben jij bereid om je licht te laten schijnen? Ben jij bereid om het verschil te maken, zelfs als je de enige bent die dat licht draagt? Jouw licht kan iemand anders bevrijden.

HOOFDSTUK 4 — EENZAAMHEID, VERDRIET EN AFWIJZING

De gevangenis was een wereld op zich. Het was niet alleen de fysieke ruimte die me gevangen hield, maar ook de ruimte in mijn geest. De muren van mijn cel waren niets vergeleken met de muren die ik in mijn hart had opgebouwd. De eenzaamheid die ik altijd had gevoeld, had ik getracht te verdringen, maar nu kwam het naar de oppervlakte.

Het was de pijn van niet gezien, niet begrepen worden, de pijn van altijd in de schaduw te staan. Ik voelde me niet alleen omdat er geen mensen om me heen waren, maar omdat ik nooit het gevoel had dat ik ergens echt hoorde. De afwijzing die ik in mijn jeugd voelde, was een constante metgezel die me nooit in de steek liet.

Mijn stiefvader was altijd een figuur van afstand. Zijn aanwezigheid was fysiek, maar emotioneel was hij vaak onbereikbaar. Ik leerde vroeg dat ik niet moest rekenen op liefde of steun van hem, dat ik zelf sterk moest zijn, want niemand anders zou dat voor me doen. En hoewel ik hem altijd als mijn vader zag, voelde ik me steeds meer als een vreemde in zijn huis.

De afwijzing die ik van hem ervoer, werd versterkt door zijn stilte en onverschilligheid. En dat gevoel, die pijn, bleef door mijn leven heen meereizen. Het was een verdriet dat ik nooit volledig kon begrijpen, maar wel altijd voelde.

De gevangenis voelde voor mij als een reflectie van mijn eigen innerlijke wereld. Er waren zoveel mensen om me heen, maar ik voelde me nog steeds onzichtbaar. Als ik naar de

andere gevangenen keek, zag ik mannen die hun eigen gevechten voerden, maar ik voelde me altijd als de enige die daadwerkelijk worstelde om iets te vinden om voor te leven.

De gedachte dat ik niet verder kon komen door alleen maar te vechten, begon langzaam tot me door te dringen. Wat had ik eigenlijk bereikt? Had ik alleen maar mijn angsten en boosheid gevoed?

Ik herinner me de dagen die in mijn cel voor mijn ogen voorbijgingen. De muren, die ik aanvankelijk als bescherming zag, begonnen me nu te verstikken. Ik was gevangen in een gedachtewereld die steeds meer leek te vervallen. Ik had altijd geprobeerd mezelf op te bouwen door geweld en intimidatie, maar nu voelde ik hoe die dingen me juist kapotmaakten.

De kracht die ik dacht te hebben, was in werkelijkheid de keten die me vasthield. Elke dag opnieuw voerde ik de strijd, maar het was de verkeerde strijd. De strijd om anderen te onderdrukken, in plaats van mezelf te bevrijden.

En terwijl ik zat, opgesloten in mijn gedachten, kwam het besef dat er een andere manier moest zijn. Dat misschien de oplossing voor mijn strijd niet buiten mij lag, maar binnenin. Misschien, heel misschien, moest ik leren om mezelf te vergeven voor alles wat ik had gedaan.

De pijn, de afwijzing, de strijd – misschien was dit alles een manier om me te leren dat ware kracht kwam uit het accepteren van mezelf. Het was geen gemakkelijke gedachte, maar het voelde als de eerste stap naar iets anders. En terwijl ik daar in de cel zat, zonder te weten hoe dit allemaal zou aflopen, voelde ik een glimp van hoop.

"Het was een gevoel dat ik niet kon begrijpen, maar wel kon voelen".

Die glimp van hoop was zo klein, maar het was het begin van iets groters. Het was de mogelijkheid om te veranderen, om de ketenen van mijn verleden los te laten. Dit was het moment van keuze: moest ik vast blijven houden aan mijn pijn, aan mijn afwijzing, of zou ik de eerste stap zetten naar herstel?

Die nacht in mijn cel was anders. Het was geen wonder dat alles veranderde, maar er was een innerlijke verschuiving. Misschien was het moment gekomen om te stoppen met het verdedigen van mijn kwetsuren, om te stoppen met het vastklampen aan het verdriet.

Misschien was het tijd om eindelijk de liefde toe te laten die ik altijd had vermeden. Maar het was een keuze die ik moest maken, en de vraag was: was ik bereid om die keuze te maken?

OVERDENKING — LOSKOMEN VAN PIJN EN VERDRIET

Loskomen van pijn en verdriet is eigenlijk altijd een proces. Soms doet God iets bovennatuurlijks, iets dat je niet kunt uitleggen. Ik heb dat zelf ervaren, ik heb het gezien bij anderen. Ik heb het zelf ook meegemaakt, zowel binnen mijn gezin als in mijn eigen leven. Soms bevrijdt God ons op een bovennatuurlijke manier, maar wat altijd zichtbaar is, is dat het een proces is. Een proces van overgave, van vergeving. Dat proces leidt naar heling. Vergeving is niet alleen een keuze die we maken, het is ook een belofte van God. Hij herinnert ons eraan dat Hij onze zonden vergeeft én vergeet:

**"Want Ik zal wat hun ongerechtigheden betreft genadig zijn,
en aan hun zonden en hun wetteloosheden zal Ik niet meer denken."**

(Hebreeën 8:12)

Vergeving van de mensen uit het verleden. Vergeving van die persoon die jou pijn heeft gedaan. Vergeven is zo belangrijk. Het is de sleutel tot bevrijding van de leugens, de intimidaties, de pijn die we met ons meedragen. En God kan jou daarbij helpen. Hij kan jouw hart verzachten, jouw hart genezen, en de gebroken stukjes van jouw ziel weer bij elkaar brengen. God is dichtbij, ook als je hart gebroken is. Juist in die momenten wil Hij je troosten en herstellen:

"Hij geneest de gebrokenen van hart en verbindt hen in hun pijn."

(Psalmen 147:3)

Wanneer God je hart geneest, transformeert Hij je gedachten. Hij verandert niet alleen de manier waarop je naar jezelf kijkt, maar ook je houding tegenover anderen. Geen pijn, geen bitterheid meer, maar loslaten. Vergeven en loslaten is een proces, maar het leidt altijd naar genezing. Gods vergeving is niet alleen iets wat je ontvangt, maar ook iets wat je mag doorgeven. Hij roept ons op om elkaar te vergeven zoals Hij ons heeft vergeven:

**"Wees in plaats daarvan vriendelijk voor elkaar, barmhartig,
en vergeef elkaar, zoals God in Christus ook u vergeven heeft."**

(Efeze 4:32)

Het zal altijd in een proces gebeuren, maar de eerste stap is erkennen dat je niet gemaakt bent om deze lasten van pijn en bitterheid te dragen. Kijk in de spiegel. En kijk hoe God naar jou kijkt. Hij ziet jou niet als iemand die in pijn moet blijven, maar als iemand die in Zijn liefde en vrijheid mag leven. God nodigt je uit om je lasten niet langer alleen te dragen. Als je moe bent van het vechten, van de pijn en het verdriet—luister dan naar Zijn woorden:

"Komt allen tot Mij die vermoeid en belast zijn, en Ik zal u rust geven."

(Mattheüs 11:28)

God heeft niet bedoeld dat jij deze dingen alleen draagt. Jij bent niet gemaakt om vast te zitten in pijn, maar om vrij te zijn.

HOOFDSTUK 5 — HET BESLUIT OM JEZUS TE VOLGEN

Na die nacht in de taxi kon ik niet meer hetzelfde naar mijn leven kijken. Ik had zoveel keren op het randje gestaan, maar dit keer voelde het anders. Er was iets wat ik niet kon verklaren, iets dat me wakker schudde. Alsof de sluier die mijn ogen jarenlang had bedekt, eindelijk werd opgelicht. Ik wist diep vanbinnen dat als ik doorging zoals ik bezig was, ik de volgende keer misschien geen tweede kans zou krijgen.

Maar hoe stap je uit een leven dat alles is wat je kent? Mijn vrienden, mijn omgeving, alles draaide om geweld, drugs en macht. Dit was mijn wereld, de enige die ik kende. Als ik dit achter me zou laten, zou ik alles verliezen. Geen geld, geen status, geen bescherming meer. Wat zou er overblijven van mij als ik niet langer degene was die gevreesd werd?

Ik worstelde met die gedachte. De angst om alles kwijt te raken was bijna verlammend. Want als ik eerlijk was, wist ik niet wie ik was zonder het geweld, zonder de adrenaline van een gevecht, zonder de controle die ik dacht te hebben over anderen. Ik was gevormd door mijn verleden, door de straten, door de harde lessen van het leven. Hoe kon ik een ander pad kiezen zonder de prijs te betalen? Was er überhaupt nog een weg terug?

Ik begon herinneringen op te halen aan mijn jeugd. Aan de keer dat ik als zesjarige jongen in de kerk zat en dacht: *“Als ik groot ben, wil ik Jezus volgen.”* Die woorden, zo onschuldig en zuiver, klonken nu bijna als een echo van een vergeten droom. Ik had dat jongetje begraven onder lagen van pijn, boosheid en zonde. Maar waarom kwam die gedachte steeds terug? Waarom nu? Was het toeval, of probeerde God me iets te laten zien?

langzaam

Op een avond kon ik niet meer ontsnappen aan de onrust in mijn hart. Ik was alleen, in een kamer gevuld met rook, de geur van verbrande sigaretten en de restanten van mijn oude leven. Een tafel bezaaid met lege flessen, een asbak vol peuken, een pistool binnen handbereik alsof het een verlengstuk van mezelf was. Ik keek naar mezelf in de spiegel. Mijn ogen waren hol, leeg. Mijn gezicht getekend door jaren van strijd, door nachten zonder slaap, door de drugs die me hadden uitgehold. Ik zag niet langer de man die ik dacht te zijn – sterk, onaantastbaar. Ik zag een gebroken mens. Een verloren zoon.

Voor het eerst kon ik mezelf niet langer voorliegen. Ik was niet de baas over mijn leven. Ik had de controle niet. Ik was een gevangene van mijn eigen keuzes, mijn eigen zonden, mijn eigen angsten. Ik liet mezelf op mijn knieën zakken. Niet omdat ik wist hoe bidden werkte. Niet omdat ik ineens alle antwoorden had. Maar omdat ik nergens anders meer naartoe kon.

"God," fluisterde ik. "Als U er echt bent, als U me echt kunt redden... doe het dan. Ik kan dit niet meer."

Ik wachtte. De kamer bleef stil. Er kwam geen hoorbare stem uit de hemel, geen engelen die neerdaalden. Geen dramatisch wonder. Maar iets in mij veranderde. Een rust. Een aanwezigheid die ik niet kon uitleggen. Het was alsof een onzichtbare hand me omhulde, alsof iets of iemand zei: *"Ik ben hier. Ik heb je gezien. Ik ben nooit weggegaan."*

En toen wist ik het. God had me nooit verlaten. Ik was degene die was weggelopen. Maar Hij had altijd gewacht.

Dat moment veranderde niet alles in één keer. De strijd was niet meteen voorbij. De volgende dag werd ik wakker met dezelfde problemen, dezelfde verleidingen. Mijn vrienden zouden niet ineens verdwijnen, de wereld om me heen zou niet zomaar veranderen.

Maar ik was veranderd.

Ik stond op en wist dat ik niet kon doorgaan zoals ik had gedaan. Ik moest losbreken. Ik moest een andere weg vinden. En dit keer wist ik dat ik het niet alleen hoefde te doen. De weg naar vrijheid zou niet gemakkelijk zijn. Maar voor het eerst had ik hoop. Ik had een keuze gemaakt. Een keuze voor Jezus.

En dat zou alles veranderen.

OVERDENKING — EEN NIEUW BEGIN: HOOP IN CHRISTUS

Misschien heb je zelf wel eens vastgezeten. Misschien niet letterlijk in een gevangenis, maar in een situatie waar je niet uit lijkt te komen. Misschien worstel je met verslaving, of het nu drugs, alcohol, of iets anders is dat je leven beheerst. Misschien word je verteerd door zorgen, angst, of verdriet over iemand van wie je houdt. Het kan ook zijn dat je vastzit in patronen uit het verleden, gewoontes die je steeds weer terugtrekken in een leven dat je eigenlijk niet wilt.

Soms sta je voor de spiegel en vraag je je af: Wie ben ik? Wie mag ik zijn? Misschien vraag je je af hoe God naar je kijkt. Ben ik nog wel geliefd? Is er nog hoop voor mij? Je worstelt met de vraag: Wat is het doel van mijn leven? Waarom ben ik hier? Je bent niet de enige die deze vragen stelt. In de Bijbel zien we dat veel mensen in situaties zaten waaruit ze geen uitweg zagen. Maar telkens weer laat God zien dat er hoop is, zelfs voor degenen die zich verloren voelen:

**"Ik immers, Ik ken de gedachten die Ik over u koester,
spreekt de HEERE, gedachten van vrede en niet van kwaad,
om u toekomst en hoop te geven."**

(Jeremia 29:11)

Misschien voelt je leven op dit moment als een doolhof zonder uitgang, maar God ziet verder. Hij heeft een plan voor jou, een toekomst vol hoop. Je bent niet zomaar geboren. Je bent geen toeval. Misschien ben je moe van het zoeken, van het dragen van je lasten in je eentje. Jezus nodigt je uit:

**"Kom naar Mij toe,
allen die vermoeid en belast zijn,
en Ik zal u rust geven."**

(Mattheüs 11:28)

Jezus roept je vandaag. Hij zegt: Kom zoals je bent. Je hoeft jezelf niet eerst te veranderen. Ik zal je veranderen. Ik zal je genezen. Ik zal je vrijmaken. Wil je vandaag de eerste stap zetten? Roep tot Hem, zoals ik dat ooit deed. Hij is dichterbij je dan je denkt. En als je Hem zoekt met je hele hart, zul je Hem vinden.

**"U zult Mij zoeken en vinden,
wanneer u naar Mij zult vragen met heel uw hart."**

(Jeremia 29:13)

Je bent geliefd. Er is hoop. Er is een toekomst. En die begint vandaag.

HOOFDSTUK 6 — DE ROEPING EN HET VERTROUWEN OP JEZUS

De nacht waarin ik voor het eerst in jaren bad, voelde als een keerpunt. Niet alleen omdat ik de woorden uitsprak, maar omdat ik ze meende: *“Haal me hieruit, ik heb het duizend keer geprobeerd. U kunt mijn leven nemen — ik kan dit niet alleen.”*

Ik knielde neer, mijn hoofd gebogen, mijn vuisten geklemd tegen de koude vloer. Ik was uitgeput. Moe van het vechten, moe van het falen, moe van mezelf. Mijn hele leven had ik geloofd dat ik sterk moest zijn, dat ik niemand nodig had. Maar daar zat ik, gebroken, leeg en zonder hoop.

De stilte na mijn gebed was oorverdovend. Geen stem uit de hemel, geen bliksemflits, geen zichtbare verandering. Maar diep van binnen... veranderde er iets.

Ik wist dat ik niet langer op de oude manier kon doorgaan. Maar weten dat je moet veranderen en daadwerkelijk veranderen zijn twee totaal verschillende dingen. Mijn verleden hing als zware kettingen om mijn nek. Ik voelde me als een gevangene, opgesloten in mijn eigen geschiedenis. De stemmen in mijn hoofd schreeuwden: *“Je bent niet goed genoeg.” “Je bent te ver gegaan.” “Er is geen weg terug.”*

Maar te midden van die duisternis fluisterde een andere stem. Zacht, maar onmiskenbaar: *“Ik heb je niet opgegeven.”*

Het was nauwelijks hoorbaar, bijna overstemd door de schreeuw van schuld en schaamte. Maar het was er. En hoe langer ik luisterde, hoe luider het werd.

Toen ik 26 werd, begon ik een diepere roeping te voelen. Het was geen harde, hoorbare stem uit de hemel, zoals ik misschien had verwacht. Geen engel die voor me stond met een duidelijke boodschap. Het was een constante drang in mijn hart, een groeiend besef dat God iets groots met mijn leven wilde doen. Maar eerst moest ik worden klaargemaakt.

Ik wist dat ik niet in één keer alles kon veranderen. Jarenlange patronen, weggedrukt verdriet, verslavingen die me op de been hielden—het was alsof ik een schip moest keren dat al jaren in dezelfde richting dreef. Maar één ding wist ik zeker: Ik kon niet terug.

Stap voor stap begon God dingen uit mijn leven te verwijderen. Sommige dingen liet ik moeiteloos los, maar andere klampten zich aan me vast als kettingen die weigerden te breken. Op wonderlijke wijze verdwenen de meeste verslavingen — de drugs, de alcohol, de nachten waarin ik mezelf verloor — bijna van het ene op het andere moment, alsof God ze in één beweging uit mijn handen haalde. Maar roken... dat was een ander verhaal. Dat ging niet in één keer. Het was alsof die ene ketting dieper verankerd zat, alsof het langer duurde voordat ook die los kon komen.

Vergeleken met alles waar ik vanaf was gekomen, leek het zo onbeduidend. Maar de strijd was heftig. Elke keer dat ik probeerde te stoppen, trok de verslaving me terug. Ik had gebroken met alles wat me vernietigde, en toch had die sigaret nog steeds een greep op me. Waarom? Misschien omdat het het laatste stukje controle was dat ik nog niet wilde opgeven.

Elke mislukte poging voelde als een nederlaag. Maar telkens wanneer ik viel, hoorde ik diezelfde zachte stem: *“Geef niet op. Ik zal je vrijmaken.”*

Het duurde langer dan ik wilde. Maar op een dag gebeurde het. Geen dramatisch moment, geen plotselinge openbaring. Gewoon een dag waarop de drang verdwenen was. Het was weg. Niet door mijn kracht, maar door Zijn kracht.

Ik besepte: Hij had me niet alleen bevrijd van mijn verslavingen; Hij had me bevrijd van de angst om ze los te laten.

Een half jaar later ontmoette ik haar. Vanaf het eerste moment wist ik: dit is geen toeval. Ze was anders. Ze keek niet naar me zoals anderen dat deden—alsof mijn verleden bepaalde wie ik was. Ze zag iets anders. Iets waarvan ik zelf nog niet eens zeker was dat ik het kon geloven: een man die door genade werd hersteld.

Onze liefde was niet zomaar een relatie; het was een reis. Samen begonnen we te groeien—niet alleen in liefde, maar ook in geloof. We leerden te vertrouwen op Jezus, om te wandelen in geloof, zelfs wanneer we geen idee hadden waar het pad ons naartoe zou leiden.

We hadden geen perfect plan voor de toekomst. Er waren momenten van twijfel, momenten waarop we niet wisten hoe we verder moesten. Maar telkens wanneer we terugkeken, zagen we de vingerafdrukken van God in ons leven.

God had me gered toen ik diep in de duisternis zat. Hij had me beschermd op momenten waarop ik het niet verdiende. Maar nu begon ik te begrijpen: Hij had me niet alleen gered om te overleven. Hij riep me om te leven.

De roeping werd sterker. Eerst was het slechts een fluistering, een stil gevoel in mijn hart. Maar met de tijd werd het een onmiskenbare opdracht: God had iets voor mij voorbereid.

Wat precies? Dat wist ik nog niet. Maar één ding was duidelijk: Ik kon niet blijven waar ik was. Dit was pas het begin.

OVERDENKING — LICHT IN DE DUISTERNIS

Soms voelt het alsof je vastzit. Je bidt, maar de antwoorden blijven uit. Je weet dat God er is, maar je voelt Hem niet. Je lijkt omringd door duisternis, alsof je in de modder vastzit en geen uitweg ziet. Maar zelfs daar, in de diepste duisternis, ziet en hoort God je. Juist in zulke momenten nodigt Hij je uit om Hem aan te roepen, want Hij belooft dat Hij zal antwoorden:

"Roep Mij aan in de dag van benauwdheid;

Ik zal u eruit helpen en u zult Mij eren."

(Psalm 50:15)

Gods stilte betekent niet dat Hij afwezig is. Denk aan Job, die worstelde met lijden en toch wist wie God was. Job kon God niet zien of voelen, maar hij wist dat God hem kende en zijn pad zag, ook als hij het zelf niet meer wist: Job kon God niet zien of voelen, maar hij wist dat God hem kende en zijn pad zag, ook als hij het zelf niet meer wist:

"Maar ga ik naar het oosten, Hij is daar niet;

ga ik naar het westen, ik bemerk Hem niet.

Werkt Hij in het noorden, ik aanschouw Hem niet;

keert Hij zich naar het zuiden, ik zie Hem niet.

Toch weet Hij welke weg ik ga;

als Hij mij beproefd heeft,

zal ik als goud tevoorschijn komen."

(Job 23:8-10)

Job begreep dat God hem zelfs in zijn beproevingen zag, ook al voelde hij dat niet altijd. Wat jou ook omringt – duisternis, angst of chaos – het verandert niets aan wie God is. Zijn licht blijft sterker dan elke schaduw:

"En dit is de boodschap die wij van Hem gehoord hebben en aan u verkondigen:

dat God licht is en dat in Hem in het geheel geen duisternis is."

(1 Johannes 1:5)

Zelfs wanneer je omgeven bent door angst, depressie of patronen die je leven lijken te beheersen, is Hij er nog steeds. David wist dat Gods nabijheid geen afwezigheid van duisternis betekende, maar wel troost te midden van die duisternis:

"Al ging ik ook door een dal vol schaduw van de dood,

ik zou geen kwaad vrezen, want U bent met mij;

Uw stok en Uw staf, die vertroosten mij."

(Psalm 23:4)

Wandelen met God betekent leren vertrouwen, ook in het proces. Soms is dat proces moeilijk, vol momenten van loslaten en overgave. Maar weet dit: Zijn ogen zijn op jou gericht.

"De ogen van de HEERE rusten op de rechtvaardigen

En Zijn oren zijn gericht op hun hulpgeroep."

(Psalm 34:16)

Jezus heeft Zijn ogen op jou. Hij is de Goede Herder die je niet alleen laat, hoe diep je dal ook is. Vertrouw Hem, houd vast aan Zijn belofte, en weet dat Hij je door het proces heen zal dragen.

" ...En zie, Ik ben met u al de dagen, tot de voleinding van de wereld.

Amen."

(Mattheüs 28:20)

HOOFDSTUK 7 — VAN ARUBA NAAR DE WERELD

Ik keek uit het raam van het vliegtuig en zag hoe de eindeloze oceaan onder ons verdween, plaatsmakend voor een eiland omringd door azuurblauw water. Aruba. Ons nieuwe thuis. Het voelde onwerkelijk. Alles wat we hadden opgebouwd, alles wat bekend was, hadden we achter ons gelaten. Geen vaste grond onder onze voeten, geen zekerheid. Alleen Gods stem die ons had geroepen.

Toen we de aankomsthal binnenliepen, voelde ik een mengeling van opwinding en spanning. We wisten niet precies wat ons te wachten stond, alleen dat we hier moesten zijn. Geen netwerk, geen vaste inkomsten, geen plan—behalve vertrouwen op Gods leiding. Het was als een sprong in het diepe, zonder vangnet, maar met de zekerheid dat Hij ons zou dragen.

De eerste dagen waren een strijd. We liepen door de straten, verkenden de omgeving, probeerden ons voor te stellen hoe ons leven hier vorm zou krijgen. Waar moesten we beginnen? Hoe plant je een kerk op een plek waar je niemand kent?

's Nachts lag ik vaak wakker. De warmte van het eiland was anders dan wat we gewend waren, maar de onrust in mijn hart was nog heviger. Had ik wel de juiste keuze gemaakt? Was dit echt Gods plan, of had ik me laten meeslepen door mijn eigen overtuiging?

Maar telkens als de twijfel toesloeg, herinnerde ik me de stem die me riep. Dezelfde stem die me had gered uit een leven van geweld en verslaving. Dezelfde stem die me had

laten zien dat er een toekomst was buiten de duisternis waarin ik had geleefd. En ik wist: als Hij me kon redden uit die afgrond, kon Hij ons ook hier leiden.

We begonnen klein. Heel klein. In een ruimte die nauwelijks als kerk kon worden beschouwd, kwamen we samen met een paar mensen die zoekend waren. Sommigen waren gebroken, anderen zaten vast in hun verleden, net zoals ik ooit had gedaan. Ze verlangden naar iets wat ze nog niet konden benoemen, maar ik wist wat het was. Ze zochten Jezus, ook al beseften ze het nog niet.

De eerste diensten waren eenvoudig. Geen grootse preken, geen indrukwekkende aanbiddingsteams—alleen wij, een paar stoelen en Gods aanwezigheid. Maar zodra we begonnen te bidden en Zijn naam te verheerlijken, gebeurde er iets. Ik zag hoe harten werden geraakt, hoe mensen begonnen te huilen zonder te begrijpen waarom. God was bezig.

Het was niet altijd makkelijk. Er waren momenten dat we aan tafel zaten en ons afvroegen hoe we de huur van de ruimte zouden betalen. Momenten dat we vermoeid raakten, niet wetend of we het vol konden houden.

Op een dag, toen alles te zwaar voelde, ging ik naar buiten en keek naar de sterren. “God,” zei ik, “we hebben U nodig. Ik weet dat U ons hierheen hebt gestuurd, maar we kunnen dit niet alleen.”

En zoals altijd gaf Hij antwoord. Niet met een hoorbare stem, maar door deuren te openen die we zelf niet konden openen. De dagen erna kwamen er nieuwe mensen naar de

samenkomsten, mensen die niet wisten waarom ze waren gekomen, maar achteraf vertelden dat ze een stem in hun hart hadden gehoord die zei: “Ga.”

Maar de grootste doorbraken kwamen in de levens van de mensen die we ontmoetten. Ik herinner me een vrouw die voor het eerst onze dienst binnenkwam, haar gezicht getekend door verdriet. Ze had jarenlange pijn in haar lichaam en niets had geholpen. Toen we voor haar baden, voelde ze een warmte door haar heen gaan. De pijn verdween op slag. Ze keek ons met grote ogen aan, haar handen trillend. ‘Wat is dit?’ vroeg ze. ‘Dat is Jezus,’ zei ik.

Ik zag mensen genezen van verslavingen, ik zag relaties hersteld worden. Er was een man die gevangen zat in bitterheid, wrok en boosheid. Toen hij voor het eerst in onze kerk kwam, zat hij met zijn armen over elkaar, sceptisch en gesloten. Maar die avond raakte God hem aan. Hij begon te huilen, te beven. De muren rond zijn hart vielen omver. Later vertelde hij ons dat hij nog nooit zoveel vrede had gevoeld.

Wat begon als een klein zaadje op Aruba, groeide uit tot iets groters dan we ooit hadden kunnen bedenken. Mensen begonnen ons uit te nodigen om onze getuigenis te delen in andere landen. We vlogen naar plaatsen waar mensen worstelden met dezelfde duisternis waar ik uit was gered. We zagen hoe Gods kracht universeel was, hoe dezelfde Jezus die mij had gered, ook anderen redde.

Soms stonden we op grote podia, spraken we voor duizenden mensen. Andere keren zaten we in kleine kamertjes, met slechts een paar mensen, en zagen we hoe God net zo krachtig werkte als in een volle zaal.

Ik had niets verdiend van wat Hij me gaf. Het was genade. Pure, onverdiende genade.

En ik wist: zolang ik adem had, zou ik blijven vertellen. Want als Hij mij kon redden, kon Hij iedereen redden.

OVERDENKING — KLEINE STAPPEN, GROTE BELOFTEN

Soms kijken we om ons heen en vinden we het moeilijk om keuzes te maken. We vragen ons af: *Doen we wel het juiste?* terwijl we al zo lang vastzitten in onzekerheid. We willen vooruit, maar de toekomst lijkt vaag en onduidelijk.

Toch is het vaak zo dat juist de kleine stappen het begin zijn van grote dingen—dingen die wij zelf nog niet kunnen zien, maar die God al heeft voorbereid. Deze stappen leiden ons naar de wegen van God, naar Zijn plannen, en naar de rivieren van zegen die Hij voor ons heeft.

God heeft een plan voor jou en mij. Hij wil ons leiden naar rivieren die stromen van leven en overvloed.

**"Want Ik weet welke gedachten Ik over u koester, spreekt de HEERE,
gedachten van vrede en niet van kwaad,
om u een hoopvolle toekomst te geven."**

(Jeremia 29:11)

Deze belofte herinnert ons eraan dat God niet wil dat we in onzekerheid blijven steken. Hij roept ons om stappen in geloof te zetten, zelfs als we niet direct het hele pad kunnen zien.

De Bijbel zegt dat er stromen van levend water uit ons binnenste zullen komen. Dit betekent dat, wanneer we God vertrouwen, Zijn leven en kracht door ons heen zullen stromen. Jezus zelf zei:

"Wie in Mij gelooft, zoals de Schrift zegt:

Stromen van levend water zullen uit zijn binnenste vloeien."

(Johannes 7:38)

Dit is een krachtige belofte! Wanneer wij kleine stappen in geloof zetten, kan God ons vullen met Zijn Geest en ons leiden op wegen die wij zelf niet hadden kunnen bedenken.

Het is aan ons om de eerste stappen te nemen—om God te zoeken, Zijn wil te vragen, en dan in vertrouwen te wandelen. Zelfs als we niet meteen het volledige plaatje zien, mogen we erop vertrouwen dat Hij ons ziet en onze wegen leidt.

"Uw woord is een lamp voor mijn voet

en een licht op mijn pad."

(Spreuken 3:5-6)

Dit betekent dat wij niet alles zelf hoeven te begrijpen. We hoeven niet bang te zijn voor de toekomst, want God kent de weg. Onze taak is om kleine stapjes van gehoorzaamheid te nemen en Hem in alles te vertrouwen.

Misschien sta je vandaag op een kruispunt, onzeker over welke richting je moet gaan. Onthoud dan dit: God heeft beloftes voor jou. Hij wil je leiden naar wegen van leven en

overvloed. Het enige wat Hij van jou vraagt, is dat je kleine stapjes zet in geloof—dat je Hem zoekt, op Hem vertrouwt en blijft wandelen in Zijn richting.

En terwijl je loopt, zal Hij je wegen leiden.

HOOFDSTUK 8 — HET GROTE WONDER

De grootste verandering in mijn leven was niet dat ik uit de gevangenis kwam. Het was niet eens dat ik bevrijd werd van mijn verslavingen. Het was iets veel groters. Het ware wonder was dat God mijn hart volledig veranderde.

Ik was een man die zo diep in de duisternis was beland, dat ik niet wist of er nog een weg terug was. Het kwaad had zich als een gif door mijn ziel verspreid, en elke dag leek een stap verder weg van verlossing. Mijn handen hadden gevochten, mijn woorden hadden verwond, mijn keuzes hadden verwoest. Maar ondanks alles deed God het onmogelijke: Hij bracht licht in mijn duisternis en gaf mijn leven een nieuw doel.

Er waren nachten waarop ik wakker lag en me afvroeg waarom juist ik was gered. Waarom had God me niet opgegeven? Ik had Hem keer op keer teleurgesteld. Ik had beloofd te veranderen, maar steeds viel ik terug. En toch... telkens als ik dreigde te verdrinken in mijn oude leven, was daar die zachte maar onmiskenbare stem: *"Ik ben nog niet klaar met jou."*

Langzaam begon ik te begrijpen waarom God mij niet had opgegeven. Niet alleen om mij te redden, maar om mij te gebruiken. Om mij een instrument te maken in Zijn handen, zodat ik anderen kon laten zien dat er hoop was, zelfs voor degenen die dachten dat ze te ver waren gegaan.

Ik dacht ooit dat ik de enige was die worstelde. De enige die 's nachts in eenzaamheid lag te huilen. De enige die gevangen zat in een cyclus van woede, verslaving en pijn. Maar

toen ik begon te delen wat God in mijn leven had gedaan, zag ik het. Overal waar ik kwam, ontmoette ik gebroken mensen. Mensen met dezelfde angst in hun ogen, dezelfde wonden in hun hart, dezelfde leegte die ooit in mij zat.

Ik zag het in de man die al twintig jaar worstelde met drugs. Hij kwam naar me toe, trillend, zijn ogen bloeddoorlopen van slapeloze nachten. *"Broeder,"* fluisterde hij, *"ik wil dit niet meer. Maar ik weet niet hoe."* Ik herkende zijn strijd, want het was ooit de mijne. En ik wist: dit is waarom God mij gered heeft.

Ik zag het in de vrouw die misbruikt was, haar vertrouwen in de wereld volledig kwijt. Ze vertelde haar verhaal met tranen in haar ogen, en ik kon niets anders doen dan luisteren. Maar toen ze mij vroeg: *"Denk je dat God mij nog kan liefhebben?"* kon ik haar recht aankijken en zeggen: *"Ja. Met alles wat Hij is."*

Ik zag het in de man die op het punt stond zijn gezin te verlaten. Zijn woede beheerste hem, net zoals het mij ooit beheerste. *"Ik ben niet gemaakt voor liefde,"* zei hij. *"Ik ben te kapot."* Maar ik wist beter. Want als God mij kon veranderen, kon Hij iedereen veranderen.

Elke keer als ik iemand zag die zich bekeerde, een gebroken hart dat werd geheeld, een verslaafde die werd bevrijd—voelde het als een bevestiging van alles wat ik had meegemaakt. Mijn redding was niet alleen voor mij. Het was bedoeld om anderen te laten zien dat Jezus écht leven geeft.

Het begon met kleine ontmoetingen, korte gesprekken. Maar toen gebeurde het. Ik begon getuige te worden van wonderen die mijn begrip te boven gingen.

Ik stond in een kleine zaal in een verarmde wijk. De mensen kwamen binnen, sommigen met honger, anderen met diepe pijn in hun ogen. Eén man zat in een rolstoel, zijn gezicht grauw van het leven dat hem had opgebroken. We baden voor hem. Niet een snel gebed, niet een lege religieuze handeling, maar een oprechte roep tot God. En toen... hij bewoog. Eerst een kleine trilling, toen meer. Voordat we het wisten, stond hij op, tranen over zijn wangen. Hij keek ons aan, alsof hij het zelf niet kon geloven. *"Ik voel mijn benen,"* fluisterde hij.

Er was een jonge vrouw, gebonden door occulte krachten. Ze was betrokken geweest bij hekserij en had een duisternis om zich heen die bijna tastbaar was. Toen we begonnen te bidden, trilde ze, worstelend met een kracht die haar niet wilde loslaten. Maar de Naam van Jezus is sterker. We zagen haar bevrijd worden, haar ogen opklaren, haar ademhaling rustig worden. En met een stem die niet meer door duisternis werd vervormd, sprak ze: *"Ik ben vrij."*

Dit waren niet zomaar verhalen. Dit waren momenten waarop de hemel de aarde raakte. Het was niet altijd zoals ik het verwachtte, maar het was altijd krachtig. En telkens als ik dacht dat ik het grootste wonder had gezien, liet God me iets nog groters zien.

Maar van al die wonderen—de genezingen, de bevrijdingen, de transformaties—bleef er één het allergrootste: wanneer iemand in Jezus geloofde en zijn leven aan Hem gaf.

De wereld denkt dat wonderen iets spectaculairs moeten zijn. Maar ik heb geleerd dat het ware wonder zich afspeelt in het hart. Wanneer ik iemand in de ogen keek en de leegte

herkende—dezelfde leegte die ooit in mij zat—wist ik: dit is waarom Jezus stierf. Dit is het moment waarvoor ik leef.

Mensen vroegen me weleens: *"Waarom zou God van mij houden?"* En elke keer antwoordde ik: *"Omdat Hij het al lang heeft bewezen. Aan het kruis."*

Er waren dagen dat ik zelf niet wist hoe ik verder moest. Wanneer de uitdaging groter leek dan ik aankon, wanneer de toekomst onzeker was, wanneer twijfels fluisterden dat ik het niet kon. Maar dan herinnerde ik me... Hij die mij uit de duisternis haalde, zal mij niet laten vallen. Hij gaf mij de kracht om door te gaan, om te spreken, om te blijven geloven.

En nu zie ik hoe God, door mijn gebrokenheid, anderen geneest.

Dat is het wonder van mijn leven.

Niet dat ik werd bevrijd uit de gevangenis.

Niet dat ik verlost werd van verslavingen.

Maar dat God een verloren man als ik gebruikte om Zijn licht te brengen.

Want als Hij het met mij kon doen, kan Hij het met iedereen doen.

OVERDENKING — GOD WIL JOU GEBRUIKEN

Ik kan inmiddels vertellen over duizenden genezingen, duizenden wonderen, mensen die genezen zijn. God doet bijzondere dingen. En het bijzondere is ook: God wil jou gebruiken.

Hij wil jou inzetten. Hij wil doorbreken in jouw leven. Wat onmogelijk lijkt in jouw ogen, is voor Hem niet te groot. Want...

"Zie, Ik ben de HEERE, de God van alle vlees.

Zou ook maar iets voor Mij te wonderlijk zijn?"

(Jeremia 32:27)

Wat Hij voor anderen heeft gedaan, kan Hij ook voor jou doen. En Hij wil niet alleen iets doen voor jou, maar ook door jou.

Er gaan nog meerdere boeken komen die ik zal schrijven, maar dit gaat niet alleen over boeken. God wil een verhaal vertellen door jouw leven. Hij wil door jou heen laten zien wat Hij kan doen. Misschien zal dat niet in geschreven vorm zijn, maar door de manier waarop jij leeft, spreekt en handelt. Hij wil Zijn kracht, Zijn liefde en Zijn wonderen zichtbaar maken door jou. Je bent met een bedoeling gemaakt. Gods plan voor jouw leven gaat verder dan alleen ontvangen – Hij roept je ook tot wandelen:

**"Want wij zijn Zijn maaksel,
geschapen in Christus Jezus om goede werken te doen,
die God van tevoren bereid heeft,
opdat wij daarin zouden wandelen."**

(Efeze 2:10)

Jouw leven is geen toeval. God heeft een doel met jou. Hij heeft een plan, een bestemming, en Hij wacht alleen op jouw "ja".

Ben jij bereid om je leven volledig aan God te geven? Om Hem te vertrouwen, zelfs als je niet alles begrijpt? Dat gaat dieper dan alleen naar de kerk gaan.

Durf jij God te vertrouwen voor de volgende stap in je leven?

Durf jij grote dromen te dromen?

Of misschien juist de kleine, verborgen dingen te doen die God van je vraagt? Hoe maak je die keuze, als je de weg nog niet helder ziet?

**"Ik onderwijs u en leer u de weg die u moet gaan;
Ik geef raad, Mijn oog is op u."**

(Psalm 32:8)

God vraagt geen perfectie, Hij vraagt vertrouwen. Hij vraagt een hart dat zegt:
"Heer, hier ben ik. Gebruik mij." Wat is jouw antwoord vandaag?

NAWOORD — HET EINDE IS NOG MAAR HET BEGIN

Dit boek is slechts het begin van een veel grotere reis. Het verhaal dat je hier hebt gelezen is slechts een fractie van het hele proces van verandering, herstel en groei dat ik heb doorgemaakt. De ervaringen die ik heb gedeeld zijn diep persoonlijk, maar er is zoveel meer te vertellen—momenten van strijd, overwinningen en een steeds diepere relatie met God.

In de volledige versie van dit boek, die momenteel in ontwikkeling is, zal ik nog meer details en getuigenissen delen. We zullen dieper ingaan op de uitdagingen, de doorbraken en de momenten waarop Gods genade op de meest onverwachte manieren zichtbaar werd. Dit boek is niet alleen mijn getuigenis, maar een uitnodiging voor iedereen die op zoek is naar verlossing, vrijheid en hoop.

Ik geloof dat dit grotere verhaal, met al zijn diepgang en inzichten, velen zal bemoedigen. Mijn gebed is dat mijn reis anderen de moed zal geven om hun eigen weg met God te bewandelen—om los te breken van alles wat hen vasthoudt en Gods liefde en genade te ervaren.

De reis is nog lang niet voorbij. Dit boek is slechts een hoofdstuk van een veel groter werk dat nog geschreven wordt, zowel op papier als in het leven zelf. Ik weet zeker dat er nog meer wonderen zullen gebeuren.

HELP MEE OM DIT VERHAAL VERDER TE VERSPREIDEN

Wij willen dat zoveel mogelijk mensen dit verhaal gratis kunnen ontvangen. Daarom geven we alle boeken weg, zonder kosten, zodat iedereen—ongeacht hun situatie—de boodschap van hoop en verlossing kan lezen.

Zou je willen investeren in deze bediening en de vele reizen die momenteel worden gemaakt? En daarnaast: ben je bereid te zaaien in het koninkrijk van God? Voel je volledig vrij om te geven wat je wilt. Jouw steun helpt ons om het evangelie verder te verspreiden, mensen te bereiken en levens te veranderen.

REKENINGNUMMER

Life Church Aruba Foundation

- **Bankrekeningnummer:** 7700000100387889
- **Bank:** RBC Royal Bank (Aruba) N.V.
- **Swift code:** RBTTAWAW
- **Naam:** Life Church Aruba Foundation

Awake and Revival

Dit platform biedt ook de mogelijkheid voor donaties vanuit verschillende landen, wat helpt om onze missie wereldwijd te ondersteunen:

www.awake-revival.org/donations

Dank je voor je steun, je gebed en je betrokkenheid. Ik ben dankbaar dat ik dit eerste deel met je mocht delen en kijk ernaar uit om het volledige verhaal met je te delen.

Moge Gods genade je omarmen en je laten zien dat geen verleden te groot is voor Zijn verlossing.